

LA MATRÍCULA DE 1637. UNA RADIOGRAFIA DELS FRANCESOS RESIDENTS AL MARESME

Mª ALEXANDRA CAPDEVILA MUNTADAS

INTRODUCCIÓ

Al llarg dels segles XVI i XVII el degoteig d'immigrants francesos fou certament destacat. Hom s'adona de la seva importància quan consulta els llibres parroquials i la documentació notarial. Sovintegen a les partides de casoris amb donzelles catalanes o a les actes de defunció, sovint per causes violentes o enmig de la més absoluta misèria. Però també proliferen a les deixes testamentàries, nomenant marmessors a familiars o bé a francesos de la mateixa vila. Per tant, és de suposar que quan un francès immigrava a una determinada població ho feia, perquè ja hi tenia parents o coneguts que li facilitaven una feina i un allotjament. Això explica l'abundància de forasters d'una mateixa vila en un determinat poble.

Ara bé, si la documentació que assenyalàvem tot just unes ratlles abans ens permet valorar aquest flux migratori a llarg termini; la Matrícula de francesos de l'any 1637¹ ens ofereix una radiografia sobre la situació socioeconòmica d'aquest col·lectiu en un moment concret. El 30 de juny de 1636, per donar més eficàcia a les mesures discriminatòries i d'exacció fiscal contra els francesos residents s'ordenà la confecció d'una minuciosa matrícula. Hi havien de constar tots els francesos establerts a la costa catalana des de Salses

¹ ACA, Consell d'Aragó, lligall 551, quadern 1.

a Tortosa, els quals havien de declarar nom, edat, procedència, riquesa, professió, anys de residència a Catalunya i a la localitat, estat civil, nacionalitat de l'esposa, nombre de fills i parents radicats en territori català. El funcionari encarregat de fer l'enquesta des de Malgrat a Tarragona, exclosa Barcelona, fou el Dr. Josep Eva, Assessor de la Capitania General de Catalunya, amb l'auxili d'un notari de cada municipi.

El treball que presentem pretén aprofundir en la situació d'aquest col·lectiu en un conjunt de viles del Maresme.² Una vegada realitzat el buidatge dels llibres de casoris vàrem considerar que potser fóra necessari aproximar-se aquest flux immigratori des d'una altra perspectiva, donat que en algun cas els buits documentals ens impedia poder valorar-lo en la seva justa mesura. A més, les limitacions de la mateixa font, on mancava la diòcesi de naxença i l'ofici, ocasionava que en tinguéssim una visió superficial. Així doncs, tractarem d'estudiar-lo tot intentant respondre a un seguit d'interrogants: quants eren?, d'on vivien?, de què vivien?, eren solters o casats?, tenien familiars o amics a la contrada?, quina era la seva situació econòmica?, quan de temps portaven vivint al Principat?, i finalment ¿què predominava, la migració permanent o la temporal?

QUANTS EREN?

Intentar donar resposta a aquesta qüestió pot resultar molt complicat. Els llibres de casori només reflecteixen aquella porció de francesos que arrelaren i casaren a la parròquia; i per tant ometen la resta, els immigrants que varen romandre solters. D'aquí la rellevància de la Matricula de francesos de 1637, ja que recollia tots els immigrants que habitaven a la costa catalana.

² Tot i que hi ha un estudi fet per J. Nadal sobre la Matricula de 1637 a Mataró i per extensió a la resta de viles del Maresme, se centra preferentment en la casística de Mataró. És per això que vàrem considerar oportú aprofundir en la realitat de la migració francesa a Alella, Vilassar, Arenys de Mar i Canet de Mar. Prèviament havíem realitzat el buidatge dels llibres de matrimonis de les parròquies de Vilassar, Sant Andreu de Llavaneres, Arenys de Mar i Canet de Mar. Dins de l'àmbit del Maresme cal esmentar els diferents estudis fets a partir de la Matricula de 1637: FORN SALVA, F., "La llavor nord-pirinenca", *Arennios*, 33, 1995 (Arenys de Munt), pàg. 12-14; NADAL, J. i GIRALT, E., *La immigració francesa a Mataró durant el segle XVII*, Caixa Estalvis Laietana, Mataró, 1966; SOLSONA, F., *Els francesos de Sant Pol de Mar al s. XVII*, "Separata dels Annals de l'Institut d'Estudis Gironins", XXV-II, 1981 (Girona), pàg. 145-151.

Tanmateix, el seu caràcter eminentment fiscal i discriminatori planteja dubtes sobre la veracitat de les dades aportades.

Des de Blanes fins al camp tarragoní la matrícula consignà 1.592 forasters francesos, dels quals un 67 % es concentraren a la nostra comarca. Aquest predomini s'explica perquè el recompte va ser confeccionat en els mesos de major feina al camp i per tant era l'època en què acostumaven a baixar els immigrants temporers per treballar el camp i recollir la collita. Lògicament, Mataró era la que aplegava un major nombre d'estrangers, uns 233. En el cas de les poblacions estudiades, el nombre d'immigrants oscil·lava entre 70 i 90, essent els casos més extrems Alella, amb una colònia de 92 francesos, i Canet, amb 67 (Quadre núm. 1).

A banda d'aquestes dades, coneixem l'existència de confraries religioses de francesos, en el cas de Canet i Vilassar, i fins i tot de sepultures on s'acostumava a soterrar els estrangers, en el de Vilassar i Llavaneres. Tot plegat ens fa sospitar que aquest col·lectiu hagi estat més nombrós del que les fonts ens diuen. En les partides de matrimonis en el conjunt del segle XVI i XVII en consignem un 6 %. En el cas de la Matrícula, malgrat l'interès de les dades referenciades, s'ha de sospitar un cert subenregistrament.

D'ON VENIEN?

En aquest apartat tractem d'esbrinar quines són les diòcesis més representades i si aquestes coincideixen amb les que ja havíem enregistrar en els llibres de matrimonis. A banda d'aquest aspecte, ens interessa esbrinar si dins d'una mateixa comarca s'observen diferències respecte a les poblacions d'origen.

Si en les partides de matrimonis, que lògicament només ens informen d'una petita part del contingent francès que arrela, s'observa un predomini dels oriünds dels Pirineus i Pre-pirineus (66 %) seguit d'un equilibri entre Llenguadoc i Conca de la Garona (16 %) i Terres Altes i Massís Central (17 %); en el cas de la Matrícula (Quadre núm. 2) s'observen diferències notòries. Malgrat que el predomini de forasters de l'àrea pirinenca i pre-pirinenca encara és més aclaparador (78 %), l'equilibri entre les altres dues demarcacions s'altera a favor del Llenguadoc i la Conca de la Garona (14 %), essent més marginal l'aportació de les Terres Altes i el Massís Central (7 %). Tanmateix, tot i aquestes alteracions, s'observa una similitud respecte a les diòcesis més

representades. En el cas dels Pirineus i Pre-pirineus els comengesos són els més freqüents, del Llenguadoc i la Conca de la Garona ho són els naturals de Lombés (Lombez) i finalment de les Terres Altes i el Massís Central, els de Cahors.

Una vegada establertes les zones generadores de més immigrants caldria filar més prim i esbrinar de quines poblacions procedien. J. Nadal assenyalava en el cas de Mataró el predomini de forasters de Labarta (Labarthe). En canvi, en el cas d'Allella abunden els immigrants d'Aurinhac (Aurignac), a Vilassar proliferen tant els treballadors d'Aurinhac com els d'Alan, a Arenys de Mar i a Arenys de Munt predominen els naturals de la vila de Beauchalot i finalment a Canet sobresurten els nouvinguts del bisbat de Mirapeis (Mirepoix), en contrast amb la resta de poblacions veïnes, on eren comengesos i en concret naturals de Roquefixade. Curiosament, a les actes de matrimoni no trobem consignats aquests pobles, d'una banda perquè sovint la partida no és massa generosa a l'hora de subministrar dades i en molts casos es limita a assenyalar el bisbat de procedència, però de l'altra perquè probablement es tracta d'immigrants temporers que únicament restaven al Principat durant els mesos de major feina al camp i posteriorment retornaven als seus llocs d'origen. Per tant, és molt possible que el predomini de determinades viles s'expliqui per aquest flux migratori que any rere any travessava els Pirineus a la recerca de feina i que difícilment deixava rastre en els sagramentaris.

DE QUÈ VIVIEN?

J. Nadal, en el seu estudi sobre la migració francesa a Mataró, reconeixia que la matrícula de 1637 s'havia fet a l'àrea del Maresme justament en els mesos de major aflluència de treballadors temporers, és a dir els mesos d'abril i maig, en contrast amb la resta de zones costaneres, fet que explicaria la seva rellevància numèrica i el predomini d'un determinat sector econòmic respecte a d'altres.

Els forasters casats es dedicaven preferentment a les feines del camp, ja fos com a bracers o treballadors o bé com a pagesos, propietaris de terres. A més llarga distància detectem els fusters, mestres de cases, boters o mestres d'aixa, és a dir, els dedicats al sector de la fusta i la construcció. No ha de sorprendre el seu pes, ja que la comarca estava en fase d'ascens demogràfic i necessitava edificar nombrosos habitatges i a més la intensa activitat marítima

d'aquests pobles costaners obligava a construir molts vaixells. I finalment, el tercer sector més representat correspondria al dels treballadors del tèxtil: sastre, teixidors o teixidores de lli, entre d'altres.

Però, i la Matrícula, quines dades ens aporta? (Quadre núm. 3) En aquest cas és espectacular el predomini de treballadors, bracers i pagesos. Molts d'aquests reconeixien que feia tot just 5 i 7 mesos que havien arribat al Principat³ a la recerca de feina. Més minsa és la seva participació en l'àmbit de la fusta i de la construcció, precisament perquè es tracta, preferentment, de treballadors temporals que porten anys i fins i tot dècades travessant els Pirineus a la recerca de bons sous. Cal remarcar en ambdues fonts l'escassa rellevància del sector marítim, precisament en unes poblacions com Arenys de Mar i Canet, capdavanteres en aquesta activitat professional. Però, tal com diu J. Nadal, molts d'aquests forasters procedien de l'interior de França i al llarg de la seva vida mai no havien vist la mar. Únicament s'hi devien dedicar els oriünds dels bisbats marítics de Narbona o Marsella.

QUINA ERA LA SEVA SITUACIÓ ECONÒMICA?

Generalment es té la imatge que aquest col·lectiu vivia dins dels límits del pauperisme. Arribats amb poques pertanyences, sovint amb poca cosa més que una capa gascona, els imaginem anant d'un lloc a l'altre cercant feina i malvivint a les pallisses, estables, porxos o corrals. Però, en contrast amb aquesta visió tan penosa, trobem un altre col·lectiu, el de serradors, mestres de cases, pagesos i comerciants que havien arrelat, s'havien casat i fins i tot tenien cases i extensions de terra. Resseguint l'esquema de J. Nadal per a la vila de Mataró, intentarem traçar un retrat del prototipus de francès que tenia propietats i béns mobles.

En 8 de cada 10 casos els nouvinguts declaren no tenir cap mena de béns (Quadre núm. 4). Un 4 % declarava viure en una casa o "casilla", com molt sovint l'anomenen, de la seva propietat. Un 3 % dels enquestats reconeixien posseir casa i extensions de terra. En un 2,8 % afirmaven conrear terres

³ Es el cas dels treballador Manaut la Coma, que feia 5 mesos que havia travessat els Pirineus, o els de Joan Manaut, Joan Laserra, Joan Drulas d'Allella tots a ACA, Consell d'Aragó, lligall 551, quadern 1, foli 133.

pròpies. Més marginals eren els casos de forasters que vivien en una llar que era propietat de la seva muller o que treballaven terres d'altri o que fins i tot reconeixien posseir béns mobles. Cal ressaltar a Arenys de Mar l'elevat nombre de francesos que vivien en casa pròpia i a Vilassar dels que posseïen casa i terres pròpies. Tanmateix, la tinença de terres i cases era molt difícil d'assolir. Només una petita part d'aquest col·lectiu estranger deu haver estat capaç d'aconseguir aquest nivell econòmic.

Si procedíssim a fer un retrat robot o una radiografia dels francesos propietaris, obtindríem les següents característiques: es tracta d'un home casat amb una dona catalana i amb fills, que porta més de 25 anys d'estada al Principat i que es dedica a les feines del camp, residint preferentment a Arenys de Mar o a Vilassar; en resten exclosos els solters i els immigrants temporers.

Per tant, a la llum de les dades obtingudes, sembla que el fet d'haver establert vincles afectius al Principat esdevenia determinant a l'hora d'arribar a posseir béns immobles.

TENIEN FAMILIARS AL PRINCIPAT? EREN SOLTERS O CASATS?

En aquest epígraf intentarem aproximar-nos des de diverses perspectives al nivell de solidaritat i d'afectivitat d'aquests forasters. ¿Eren solters o estaven casats, ja sia a Catalunya o a França? ¿Tenien família a la contrada o als pobles propers, o bé es tractava d'un flux migratori individualitzat?

Bàsicament era una mà d'obra jove, masculina i soltera; en un 46 % dels casos declaraven no tenir muller a França. Tot plegat afavoria que al cap d'uns anys d'anar i venir acabessin establint-se a Catalunya i fins i tot casant-se amb dones catalanes (Quadre núm. 5). Un 28 % dels enquestats declarava estar casat amb una catalana, essent el cas més destacat el d'Arenys de Mar, que n'aplega el percentatge més elevat. I finalment, un 22 % dels francesos registrats a la Matrícula reconeixien estar casats a França.

Els casats a Catalunya busquen com a muller fadrines de la mateixa vila on ells habiten o bé de zones geogràfiques no massa llunyanes. Predominen les esposes de Barcelona o d'altres poblacions de la comarca, com Cabrera, Caldes d'Estrac, Arenys de Munt o Sant Iscle de Vallalta; més marginal és la influència de les terres del Vallès.

Predomina un equilibri entre els forasters que reconeixen tenir familiars al Principat, un 46 %, i els que no tenien cap mena de parent a l'àrea, un

53 % (Quadre núm. 6). Tanmateix és més que probable que aquests darrers tinguessin amics o veïns de la seva població d'origen al Principat. Això explicaria l'elevat nombre de forasters d'un mateix poble en una vila determinada. Si procedim a repassar els vincles de parentiu més reiterats, trobarem que primaven més els vincles col·laterals. Sovintegen a les enquestes els nouvinguts que reconeixen tenir germans i cosins. Menys habituals eren els que deien tenir un oncle o un nebot a la contrada. Per tant, es tractava d'homes que devien tenir la mateixa edat i que possiblement van marxar junts de França a la recerca de feina; una vegada al Principat, les ofertes del mercat laboral els anaven escampant per tota la geografia catalana. Tot i això, en algun cas localitzem nebots o fills que assenyalen tenir l'oncle o el pare a la mateixa vila o al Principat. En aquests casos ens podríem plantejar la possibilitat que hagués estat el pare o l'oncle, que ja portava força temps fent aquest camí, el que els hagués introduït. Potser el cas més paradigmàtic és el de Guillem Moles, treballador d'Arenys de Mar i oriünd de la vila de Beauchalot, bisbat de Comenges (Comminges) i de 60 anys d'edat, el qual reconeixia que feia uns 33 anys que anava i venia de França, on tenia muller i fills, i esmentava tenir 2 fills a Catalunya, un dels quals era casat a França i tenia 33 anys i l'altre en tenia 28; però també reconeixia tenir 2 nebots en aquesta contrada. Per tant, deu ser més que probable que hagi estat ell mateix qui afavorís el desplaçament dels seus descendents i dels seus nebots. Preferentment, els parents o bé vivien a la mateixa vila o bé en poblacions no massa allunyades, no més de 30 quilòmetres. A la Matrícula enregistrem pares, cosins, germans, nebots, oncles i fins i tot cunyats disseminats per l'àrea del Maresme, el Vallès Oriental i la capital catalana.

MIGRACIÓ TEMPORAL O PERMANENT?

La Catalunya del sis-cents constituïa una mena de paradís idíl·lic per a la gent de l'altra banda dels Pirineus. Les possibilitats de trobar feina, els bons sous que s'oferien, juntament amb el fet de tenir una mateixa cultura i una mateixa parla, afavoriren de bell antuvi aquests contactes. Nadal i Giralt,⁴ en

⁴ NADAL, J., i GIRALT, E., *La population catalane de 1553 a 1717. L'émigration française et les autres facteurs de son développement*. S.E.V.P.E.N., París, 1960.

la seva obra ja clàssica, fan esment de l'existència d'uns factors d'atracció i uns factors de repulsió que devien incentivar molts joves del Midi a l'aventura catalana. Precisament la proximitat geogràfica va provocar que inicialment fos una immigració temporal, concretada en els mesos de més feina al camp, però a la llarga, i especialment quan no es tenien lligams familiars al país d'origen, va esdevenir permanent. És freqüent que la Matrícula consigní francesos solters o viudos que resideixen permanentment al Principat i, per contra, molts dels que any rere any travessen les muntanyes pirinenques recorden una i altra vegada el fet de tenir muller i fills al país d'origen, com si aquesta fos la causa de la seva estacionalitat:

“Bernardo Palet de Alella, labrador de Montaliu obispado de Comminge, de 55 años, lleva 35 años en esta provincia y viniendo cada año de Francia porque allí tengo la mujer e hijos (...)”.⁵

En el conjunt de viles estudiades observem un predomini del flux migratori permanent (66 %) enfront del temporal (33 %). Arenys de Mar i Vilassar són les poblacions que concentren un major nombre de forasters permanents, al voltant d'un 70 %. No és estrany, doncs, que en aquestes poblacions hi consignéssim, en els anteriors apartats, el major nombre d'estrangers casats i propietaris de béns immobles. Contràriament, Alella i Canet apleguen els nivells més alts de migració estacional.

Una vegada establert el tipus de migració més freqüent, resta plantejar-nos quant de temps portaven residint al Principat o venint a treballar a Catalunya (Quadre núm. 7). En el cas dels immigrants permanents, el col·lectiu més nombrós era el que reconeixia portar entre 11 i 20 anys al Principat. És a dir, havien arribat entre el 1617 i el 1626, precisament una de les fases encara de certa intensitat; tot i que segons Nadal i Giralt a partir de 1621 s'iniciaria un procés d'estagnació. Un altre col·lectiu força important aplegava els que tot just feia un quinquenni que havien arribat, especialment important a Vilassar i Alella.

D'entre la mà d'obra temporera, el contingent més nombrós era el que portava entre 11 i 20 anys travessant els Pirineus; el seguia, per ordre decreixent, el que feia entre 6 i 10 anys; després el d'entre 1 i 5 anys; i, amb un percentatge gens menyspreable d'un 15 %, el que feia tot just entre 1 i 9 mesos

⁵ACA, Consell d'Aragó, lligall 551, quadern 1, foli 134.

que s'havia incorporat a aquest tipus de feina estacionària. Aquest darrer introduït per pares, oncles, germans o cosins. Més residual era el col·lectiu que portava més de 20, 30 i fins i tot, en un cas, més de 40 anys fent aquesta ruta. Potser un dels casos més flagrants és el de Beltran Taffaner, treballador de la diòcesi d'Agè i de 60 anys d'edat, que reconeixia portar més de 40 anys travessant periòdicament els Pirineus, precisament perquè més enllà hi tenia esposa i fills. Però el més curiós és que assenyala que dos dels seus fills, de 18 i 21 anys, ja es trobaven residint al Principat i no massa lluny d'on residia el pare.

CONCLUSIONS

La lectura i l'anàlisi detallades de la Matrícula de 1637 ens permeten conèixer una mica més la realitat socioeconòmica d'aquests nouvinguts. Es tractava d'una colònia força important en el cas del Maresme, ja que aplegava un 67 % dels estrangers disseminats pel litoral català. Procedien, bàsicament, dels Pirineus i els Pre-pirineus, i en concret de la diòcesi de Comenges. Els pobles més esmentats són els d'Aurinhac a Alella, Aurinhac i Alan a Vilassar, Beauchalot a Arenys de Mar i Roquefixade a Canet. Vivien del camp i en 8 de cada 10 casos reconeixien no tenir cap mena de béns mobles o immobles. Els més afortunats assenyaven tenir una "casilla" i terres de la seva propietat, però aquests béns tan preuats només els assolien una minoria. El perfil del francès propietari és el d'aquell foraster que estava casat amb una catalana i tenia fills, treballava al camp, era veí d'Arenys de Mar o de Vilassar de dalt i portava més de 25 anys de residència al país.

Bàsicament aquest flux migratori l'integraven homes joves i solters, fet que afavoria la seva ràpida integració. Molt sovint el pauperisme i la manca d'estabilitat professional van fer que molts romanguessin solters; uns es casaren amb donzelles o vídues catalanes, bàsicament del Maresme o de Barcelona, i d'altres, pel fet d'estar casats a França, difícilment podien arrelar al nou país, erigint-se en una mà d'obra temporera i flotant que deambulava any rere any a la recerca de bons sous. Considerem que es tractava d'una allau col·lectiva on colles de joves d'una mateixa població o bé membres d'una mateixa família travessaven els Pirineus esperonats pels bons sous, les possibilitats de feina i per l'existència d'una mateixa cultura. Una vegada arribats a la "terra promesa", les ofertes del mercat laboral els anaven disseminant per la

comarca. Alguns, després de 4 o 5 anys d'anar i venir, acabaven establint-se al Principat; d'altres, pel fet de tenir muller i fills al seu país, continuaven fent, any rere any, aquesta ruta, introduint més tard fills i nebots en aquesta feina estacionària. Tot i això, 6 de cada 10 forasters reconeixien haver-se establert definitivament a la contrada; contràriament, un 33% encara anava i venia de França a Catalunya. En ambdós casos, el col·lectiu més nombrós era el que afirmava portar entre 11 i 20 anys treballant a Catalunya.

Certament, l'estudi detallat de la Matrícula de francesos ens ha permès aprofundir una mica més en la realitat d'aquests forasters; tot i això, no cal perdre de vista el caràcter discriminatori i fiscal d'aquesta font i per tant és més que probable que pequi d'un cert subenregistrament. L'existència d'altres documents, com els llibres parroquials, els protocols notarials i les mateixes confraries gestionades per francesos, ens ha de permetre completar i fer encaixar moltes de les peces d'aquest trencaclosques que constitueix la història dels nostres avantpassats.

APÈNDIX

Quadre núm. 1: Nombre de francesos enregistrats a la Matrícula de 1637

POBLACIONS	MATRÍCULA 1637
ALELLA	92
VILASSAR	72
ARENYS DE MAR	85
CANET DE MAR	67
MARESME	1.077

Quadre núm. 2: Bisbats de procedència dels francesos enregistrats a la Matricula de 1637

BISBATS	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
PIRINEUS PRE-PIRINEUS	77	58	52	47	237
COMMINGES	54	44	42	14	154
COUSERANS	14	1		4	19
MIREPOIX		2	2	23	27
PAMIER		3	3	4	10
RIEUX	3	8	5	3	19
LESCAR				1	1
TARBES	6			1	7
LLENGUADOC CONCA DE LA GARONA	10	12	11	10	43
AGEN	3	1	1	4	9
ALBI				3	3
AUCH	1	1	1	1	4
BORDEAUX			1		1
CONDOM			1		1
MONTAUBAN				1	1
LOMBEZ	5	9	4		18
TOULOUSE	3	1	1	4	9
TERRES ALTES MASSÍS CENTRAL	2	2	13	4	21
CAHORS	1	2	4		7
CLARAMUNT			1		1
LIMOGES			2		2
LYON				2	2
RODEZ	1				1
SAINT-FLOR			3	1	4
SARLAT			2	1	3
TULLE			1		1

Quadre núm. 3: Estructura socioprofessional dels francesos consignats a la Matricula de 1637

OFICIS	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
AGRICULTURA	81	67	64	54	266
RAMADERIA		2		1	3
PESCA I NAVEGACIÓ			2	3	5
FUSTA CONSTRUCCIÓ		1	5	4	10
PELL I CALÇAT			2	1	3
TEIXIT I CONFECCIÓ		2	2		4
METALLS	2		6		8
ALIMENTACIÓ			1		1
COMERÇ			1		1
TRANSPORT	5		2		7
PROF. DIVERSES				1	1
NO CONSTA	4			3	7
TOTAL	92	72	85	67	316

Quadre núm 4: Nivell socioeconòmic dels francesos enregistrats a la Matricula de 1637

NIVELL SOCIO-ECONÒMIC	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
SENSE BÉNS	86	56	65	62	269
BÉNS MOBLES	2		1		3
TERRA PRÒPIA	2	3	2	2	9
CASA I ESPOSA		1	1		2
CASA PRÒPIA			11	2	13
CASA I TERRES PRÒPIES		7	3	1	11
TERRES D'ALTRI	3	5			8
NO CONSTA			2		2
TOTAL	93	72	85	67	317

Quadre núm. 5. Estat civil dels francesos consignats a la Matrícula de 1637

IMMIGRANTS PERMANENTS	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
SOLTERS	38	19	21	18	96
VIDUS	1	3	4	1	9
CASATS A FRANÇA	11	16	40	19	86
CASATS A CATALUNYA	2	3			5

IMMIGR. NO PERMANENTS	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
SOLTERS	14	2	3	22	41
VIDUS	1				1
CASATS A FRANÇA	23	16	13	5	57
CASATS A CATALUNYA					0

Quadre núm. 6: Existència de vincles familiars més freqüents entre els francesos consignats a la Matrícula de 1637

FAMILIARS	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
NO PARENTS	45	31	45	49	170
PARENTS	47	41	40	18	146
COSÍ	25	20	18	8	71
CUNYAT	3	3	3		9
FILL	2	3	2	2	9
GERMÀ	35	10	37	11	93
NEBOT	6	9	6	1	22
ONCLE	8	8	2	3	21
PARE		1	2	1	4
NO CONSTA	3	1			4

Mª ALEXANDRA CAPDEVILA MUNTADAS

MIGR. PERMANENT	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
SOLTERS	38	19	21	18	96
VIDUS	1	3	4	1	9
CASATS A FRANÇA	11	16	40	19	86
CASATS A CATALUNYA	2	3			5

Quadre núm.7: Temps d'estada dels francesos a Catalunya a partir de les dades aportades per la Matricula de 1637

MIGR. PERMANENT	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
1-5 ANYS	5	12	4	6	27
6-10 ANYS	5	5	14	7	31
11-20 ANYS	11	8	19	13	51
21-30 ANYS	3	8	13	9	33
31-40 ANYS	2	7	7	4	20
41-50 ANYS	2	3	4	1	10
MÉS DE 50		2	4	1	7

MIGR. NO PERMANENT	ALELLA	VILASSAR	ARENYS DE MAR	CANET DE MAR	TOTAL
1-5 ANYS	16	6	1	8	31
6-10 ANYS	6	5	2	10	23
11-20 ANYS	18	7	8	6	39
21-30 ANYS	6	6	1		13
31-40 ANYS	5	1	3	1	10
41-50 ANYS	1				1
MÉS DE 50					